

Rima prejšnjemu sv. Očetu Piju IX. Zraven majhne cerkve sv. Modesta, Vida in Krescencija je namreč zavod, v katerem se pripravljajo otroci za prvo sv. obhajilo. Leta 1847 so prišli Pij IX. sami pogledat v to hišo. Prav po očetovsko so prigovarjali otročičem, naj se lepo pripravljajo za najlepši dan svojega življenja. Slednjič so jih vprašali: „Kaj bodete jutri na dan svojega prvega sv. obhajila povedali ljubemu Jezusu?“ „Za vas bomo molili, sv. Oče“, so odgovorili vsi enoglasno. „Molite zame, molite“, rekó sv. Oče, „da me Bog, ki me hoče imeti na zemlji za svojega namestnika, razsvetli, pokrepčuje s svojo vsemogočno milostjo in me stori vredno orodje svoje časti.“

Ves svet nima tacega vladarja!

Mnogo vode je že od tedaj poteklo po Savi, in marsikaterokrat so že odletele ptičice v južne kraje. Bila sem živa deklica, brezskrbno sem živela tjevendan. Razum je še spal, a srce mi je bilo gorko. Ako sem kaj lepega brala ali pela domovinsko pesmico, sem bila vsa navdušena. Še bolj mi je to šlo k srcu, ko sem bivala v prelepem zavodu šolskih sester N. D. v Monakovem na Bavarskem. Imela sem najlepše življenje, ki si ga morete misliti v detinski dobi; a domotožje mi je grenilo prelepe urice. Ptičice v zraku sem zavidala in oblakom sem naročala pozdrave, kadar so pluli proti jugu. Nemščina mi je delala preglavico, in moje sicer jako ljubeznjive součenke so imele posebno veselje nad tem, če sem jo mrcvarila, da se je Bogu smililo. Zato so me rade spravile v ogenj; kadar sem bila malo huda, govorila sem nemško, da je bilo joj! Ko so me o neki priliki zopet malo nadražile, postavila sem se jim pa po robu ter viknila: „Kaj vi Nemci? Ali imate vi tacega cesarja,

kakor mi Avstrijanci? — In glejte, naenkrat jih je minila vsa neporednost in resno so priznale: „Da, to je res, ves svet nima tacega vladarja!“ Oj kako zmago- nosno sem povzdignila glavico in radostno poslušala lepe črtice iz življenja našega vladarja, katerih so one, Nemke v inozemstvu, vedele še več kot jaz!

In kadar se bliža kak spominski dan v življenju našega ljubljenega vladarja, mi odmevajo v ušesih in srcu še vedno tiste besede: „Ves svet nima tacega vladarja!“

—la.

Leon XIII.

Da je danes naš prvi članek: „Cvetlice iz rajskega vrta“ posebej odločen svetemu Očetu Leonu XIII., je tale vzrok: V tem mesecu je god sv. Očeta, ker je 17. avgusta sv. Joahim. Letošnji god vrhovnega poglavarja svete cerkve ima pa večji pomen, kakor vsi njegovi poprejšnji, ker je letos petindvajsetletnica njegovega vrhovnega vladanja. Zato se ga svečanostno spominjata tudi „Vrtec“ in „Angelček“.

Kajne, ljubi otroci, vi se radi ozirate v prihod- njost in večkrat jako skrbno premišljate, kako in kaj še pride. Marsikateri si, kakor pravijo, v zraku daljne prihodnjosti zgradi tudi kak lep gradiček. Glejte, enako pa se ozirajo stari ljudje nazaj — na preteklost in se spominjajo z veseljem, ali pa tudi z žalostjo, tega, kar so doživeli . . .

Nobeden izmed zdaj živečih ljudi na svetu pa nima tako imenitnih dni za seboj, torej tudi ne tako veličastnih spominov, kakor naš sveti Oče Leon XIII. Kamorkoli se ozrè sivolasi častitljivi starček, vse ga lahko napolnjuje z zadovoljstvom, z veseljem, s po- nosom!